

EGY TÜNDÉR JÁRT KÖZÖTTÜNK... *Író-olvasó találkozó Gimesi Dórával*

A Zalai Gyermekkönyvhetek rendezvényt sorozatába illeszkedett szervesen a Gimesi Dórával (mint vendégelőadóval) szervezett író-olvasó találkozó is 2014. november 20-án. A helyszínt a Deák Ferenc Megyei és Városi Könyvtár biztosította a felnőtt könyvtár olvasótermével. Kellett is a sok hely, hiszen 87 nebulót vártunk az Ady Endre, illetve a Dózsa György Általános iskolából. Az olvasóterem benépesült a gyerekközönsséggel, akik izgatottan várták, mikor toppan be közülük az író.

Gimesi Dóra a *Csomótündér* című mesekönyvét mutatta be a tanulóknak. Hát, mit mondjak? Magas termetével, légies alakjával, fején bohókás kötött sapkával, mosolygó arcával tényleg egy tündér lépett a lelkes közönség elé.

Minden mondata, a beszédstílusa, az optimizmust árasztó lényé tündér-mivoltát igazolta.

A találkozó elején mindjárt leszögezte, hogy a meséi most, a jelenben játszódnak, így kissé eltérnek a hagyományos tündérmeséktől. Egy bűvös gondolattal folytatta: körülöttetek is léteznek tündérek és óriások! A gyerekek kicsit hitetlenkedve fogadták az írónőnek ezt a kijelentését, ám a találkozó végére egyértelművé vált, hogy igenis így van!

Gimesi Dóra feltette a kérdést a gyerekeknek, hogy közülük ki járt már székesfővárosunkban, Budapesten? Sok gyerekkéz lendült a magasba... Az írónő azért kérdezte ezt, mert meséje Budapesten, a toronymagas házak között játszódik. Két tízemeletes ház, illetve annak lakói a főszereplők. Az írónő úgy fogalmazott, hogy egy rikácsolós néni meséjét fogja felolvasni.

A mese címe: *Tíz emelet boldogság*. A történet ugyanis két tízemeletes házban játszódik. Az egyik tízemeletes Angyalföldön volt, s különbözött a többi tízemeletesektől, ugyanis lakott benne egy Jankó nevű óriás. Az óriásokról tudni kell, hogy réges-régen a hegyekben meg az erdőkben éltek, sziklából volt a válluk, mohából a szemöldökük, és szabadon jártak a világban. Fiatal volt akkor még az emberiség, és az óriások vigyázták az álmát. Amikor aztán az emberiség cseperedni kezdett, nem kellett már tovább vigyázni rá. A világ egyre kisebb lett, az erdők megfogyatkoztak, az óriások pedig beköltöztek a városokba. Nem járhattak többé szabadon, lábuk belegyökerezett a földbe, gerincük lépcsőház lett, szemük ablak, mutatóujjuk villámhárító. A legmagasabbak Amerikába mentek

felhőkarcolóknak, ám szegény Jankónak –aki óriás létére kicsinek számított – meg kellett elégednie egy angyalföldi tízemeletessel.

Magányos volt Jankó, mert hiába épült fel köré egy egész lakótelep, nem költözött oda egy szem óriás sem. Egy nap egy csillagász költözött a tizedik emeletre. Csillagtérképeket és messzelátókat cipelt fel a lépcsőn. A hetedik nap éjjelén befejezte a költözködést, összeszerelte a legnagyobb távollátót, főzött egy vödör feketekávéját és felbaktatott vele a padlásra. Már éppen kezdte volna megszámlálni a Szaturnusz gyűrűit, amikor különös hang hallatszott a háta mögül. Hátrapillantott, s majdnem hanyatt esett attól, amit látott: az üres kávésvödör mögül egy óriás bámult vissza rá. Attól a naptól fogva minden éjszaka együtt kémlelték az eget. Egyik éjszaka Jankó valami különöset látott: a messzelátó másik végéről háromszáz ragyogó ablakszemével egy meseszép óriáslány pislogott vissza rá. Jankó első látásra szerelmes lett. Csakhogy az óriáslány nem Pesten, hanem Budán lakott! Pontosabban a Vihar utca 3. számú óbudai tízemeletesben.

A csillagásznak egy jó ötlet pattant ki az agyából. Felpattant a biciklijére, átkerekezett az Árpád-hídon, s már ott is volt a Vihar utca 3. szám alatt. Megnyomta a legfelső csengőt a kaputelefonon. Egy rikácsoló hang szólt bele: Ki az? A csillagász vagyok, s az óriáslányt keresem. Az öreg néne azt gondolta, hogy szórakoznak vele. A csillagász mind az ötven csengőt végignyomkodta, de senki sem hallgatta meg. Egyszer csak egy pöttöm kislány kukkantott ki az ajtón. Megkérdezte: Te keresed az óriáslányt, Etelkát? A csillagász átadta Jankó mind a tíz versét a pöttöm kislánynak, s hazaindult a biciklijével.

Az óriáslánynak nagyon megtetszettek Jankó versei, így levelezésbe kezdtek. A szerelmes vallomások naponta jöttek mentek a két toronyház között. Telt-múlt az idő, a nyárból ősz lett, az őszből tél. Egyszer csak megrengett a mindenség, mivel Etelka, az óriáslány sírva fakadt. Sírt, zokogott, bömbölt, de úgy, hogy akkora csőtörést még nem látott a világ.

A pöttöm kislánynak támadt az az ötlete, hogy megkérdezte Etelkát: Miért nem költözől át Pestre? Ám az óriáslány egyedül nem mehetett át Pestre, így az a megoldás adódott, hogy menjenek a házzal együtt. Igen ám, de hogyan? A kislány felhívta az Ügyeletes Tündért, hogy mit tehetnének.

A varázslat éjfél körül meg is érkezett. Etelka nagyot sóhajtott. A lépcsők megremegtek, a lámpák pislogni kezdtek, a lift teljesen megbolondult. És akkor hirtelen megremegett a föld. Elindultak. Akik aznap éjjel nem tudtak aludni, sok furcsaságot láthattak. Hajnali fél kettő tájban egy magas, karcsú tízemeletes sétált végig az Árpád-hídon óvatos léptekkel, hogy fel ne ébressze lakóit.

–Hát eljöttél? – kérdezte Jankó Etelkától. –Hát el – mondta Etelka és lesütötte háromszáz ablakszemét, majd elhelyezkedett Jankó mellett egészen közel. A Vihar utca 3. lakói másnap reggel igencsak meglepődtek, hogy mit keresnek Angyalföldön házastól-mindenestől. A rikácsoló néni például úgy megijedt, hogy papucsban és pongyolában futott vissza Óbudára. A többiek végül Angyalföldön maradtak, és boldogan éltek, mert egyik házban sem volt többé se csőtörés, se áramkimaradás.

A csillagász feleségül vette a pöttöm kislány édesanyját, és végre visszakapta a messzelátóját is – öten kémlelték hát ezután a Jupitert, a Szaturnuszt, a Plutót. Amikor pedig eljött a karácsony, az egész nagy boldogságukat megírták egy levelezőlapon Amerikába, hadd egye Jankó felhőkarcoló-rokonait a sárga irigység.

Hát ez volt a mese vázlatosan, amelyet az író egy tündér bársonyos, melengető hangján felolvasott.

Következhettek a tanulók kérdései. Bizony, abból akadt jócskán! Ki lehet az ügyeletes tündér? Hogyan tud segíteni a Tündériroda? Miért bolondult meg a lift? (az óriások

szíve nagyon dobog) Miért volt gonosz a rikácsoló néni? Hogyan íródott a mese? Itt azt válaszolta az író, hogy az albrétében ő is a kilencedik emeleten lakott.

Miért ilyen a borítója a könyvnek? Hát, mert a *Csomótündér* a szerelmes szíveket a cipőfűzőjükkal bogozza össze. Gimesi Dóra szerint minden mesének van valóságalapja. Az egyik gyerek megkérdezte: hogy zenélt a kaputelefon? Vicces válasz adott Gimesi Dóra: Felváltva zenélt Mozartot és Rolling Stones-t. Milyen az óriások szeme? Jött a válasz: egy-egy ablak az óriás szeme. Nem féltek az óriások a villámlástól? Hogy tudták a lábaikat mozdítani? (Etelka például piros körömcipőben kocogott át Budáról)

Személyes jellegű kérdések jöttek. Hogyan kezdett meséket írni? Az író elmondta, hogy először meséket rajzolt, képregényszerűen. Az iskolában is talált ki meséket, ám a tanító néni ezt nem fogadták el. Melyik a kedvenc meséje? Megtudtuk, hogy a Micimackó áll legközelebb a szívéhez.

Végezetül a címadó *Csomótündér* című mesét olvasta fel a gyerekeknek. Nagyon gyorsan elröpült az idő, még a végtelenségig tudtuk volna Gimesi Dóra meleg hangját hallgatni; „tündérlényét” látni és szeretni.

Az író-olvasó találkozó végén elégedetten, boldogan álltunk fel, hogy elköszönjünk a „tündértől”, akit nevezetesen Gimesi Dórának hívnak.

Fejesné Szabó Piroska

